

Toen de dag van het Pinksterfeest aanbrak waren ze allen bij elkaar.

Plotseling klonk er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag, dat het huis waar ze zich bevonden geheel vulde.

Er verschenen aan hen een soort vlammen, die zich als vuurtongen verspreidden en zich op ieder van hen neerzetten, en allen werden vervuld van de heilige Geest en begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.

In Jeruzalem woonden destijds vrome Joden, die afkomstig waren uit ieder volk op aarde. Toen het geluid weerklonk, dromden ze samen en ze raakten geheel in verwarring omdat ieder de apostelen en de andere leerlingen in zijn eigen taal hoorde spreken. Ze waren buiten zichzelf van verbazing en zeiden:

'Het zijn toch allemaal Galileeërs die daar spreken?

Hoe kan het dan dat wij hen allemaal in onze eigen moedertaal horen?

Parten, Meden en Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kappadocië, mensen uit Pontus en Asia, Frygië en Pamfylië, Egypte en de omgeving van Cyrene in Libië, en ook Joden uit Rome die zich hier gevestigd hebben, Joden en proselieten, mensen uit Kreta en Arabië – wij allen horen hen in onze eigen taal spreken over Gods grote daden.'

Verbijsterd en geheel van hun stuk gebracht vroegen ze aan elkaar:

'Wat heeft dit toch te betekenen?'

Maar sommigen zeiden spottend:

'Ze zullen wel dronken zijn.'

Handelingen 2, 1-13

Jezus had het hen gezegd: "Waar er twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben Ik in hun midden." (Mt. 18, 20). Toen de dag van het Pinksterfeest aanbrak waren ze allen bij elkaar. 7 weken waren voorbijgegaan sinds Jezus gestorven was. 7 weken van verdriet en rouw, van zoeken en hopen. 7 is het getal van de volheid, wanneer God en mens elkaar vinden en raken. Dat gebeurde op die Pinksterdag.

Het moet een heel sterke geloofservaring geweest zijn. Hoe kan je die omschrijven? Vuur was een vertrouwd beeld om de nabijheid van God weer te geven. Mozes ontmoette Jahwe *in een vuur dat uit een doornstruik opvlamde. Hij zag dat de struik in brand stond en toch niet door het vuur werd verteerd* (Ex. 3, 2). En toen Mozes de 10 woorden ontving, *was de Sinai volledig in rook gehuld, want de HEER was daarop neergedaald in vuur* (Ex. 19, 18). En zo lezen we nu: *Er verschenen aan hen een soort vlammen, die zich als vuurtongen verspreidden en zich op ieder van hen neerzetten, en allen werden vervuld van de heilige Geest: vuur dat niets verbrandt.*

Een ander beeld voor de komst van de Geest van God is: *een hevige windvlaag*. Het verwijst naar de *levensadem* uit het scheppingsverhaal (Gen. 2, 7) en naar de sterke bewogenheid en gedrevenheid, die de leerlingen in zich voelden vanuit hun geloof in de verrijzenis van Jezus en vanuit het besef van zijn nabijheid.

Met die beelden geeft het verhaal aan dat de leerlingen door Gods levenskracht geraakt werden. Dat hielp hen om op te staan en naar buiten te gaan, weg uit hun eigen kringetje naar de wereld en naar de mensen rondom hen. Op zijn minst kan je zeggen dat het een multiculturele wereld

was. Verbazing alom. *'Het zijn toch allemaal Galileeërs die daar spreken? Hoe kan het dan dat wij hen allemaal in onze eigen moedertaal horen?'*

De gemeenschappelijke *moedertaal* is de taal van de liefde. Wie andere mensen benadert met liefde en zorg, wie naar mensen kan luisteren en nabij kan zijn, spreekt de verstaanbare taal van de liefde.

Dat is duidelijk te zien in scholen, waar kinderen zitten van verschillende afkomst, vaak kinderen die onze taal helemaal niet spreken als zij daar aankomen. Maar telkens voltrekt zich het 'talenwonder'. Vaak zijn het de kinderen van bij ons die het voortouw nemen, contact zoeken met woorden en gebaren en een verbindende communicatie op gang brengen.

In de grote samenleving loopt het iets moeilijker. Daar is veel nood aan die taal van de liefde, de *moedertaal* die mensen samen brengt.

En ja, altijd zijn er wel mensen die de geestdrift niet aanvoelen en domme opmerkingen maken als *'ze zullen wel dronken zijn'*. Misschien kunnen we hen laten voelen waar het om gaat, door hen met de taal van de liefde aan te spreken, ook voor hen toch hun *moedertaal*.

Daarom is het belangrijk en nuttig dat wij ons bij het lezen van dit Pinksterverhaal telkens opnieuw de vraag stellen: *'Wat heeft dit toch te betekenen?'* Ieder van ons kan op zoek gaan naar zijn eigen antwoord.

God,
levensadem in ieder van ons,
wij danken u
voor de kracht
die wij bij u vinden,
voor het vuur
dat ons moed geeft.

In de taal van de liefde
spreekt Gij ons aan
en zendt Gij ons
naar de mensen,
naar de wereld.

Leer ons
die moedertaal van alle mensen
te spreken en te verstaan,
Leer ons
die verbindende communicatie
die mensen samenbrengt.

Stuw ons vooruit
en roep ons telkens weer
om verder te doen
met de kracht van uw Geest,
ook al begrijpt de wereld
niet altijd de taal van de liefde.

Amen.

In het Licht van Gods Woord

*Verbindende
communicatie*